

kasten te zetten, die ze voorbijviel, hetgeen gelukte.

«Wel!», dacht Alice bij zich zelve, «na zoo'n val zal ik er niets meer om geven, als ik thuis van de trappen rol! Hoe flink zullen ze me dan allemaal vinden! Ik zou er niets bijzonders in zien boven van 't huis te vallen!» (wat zeer waarschijnlijk waar was).

Al lager en lager en lager! Zou die val dan nooit ten einde komen? «Ik zou wel eens willen weten hoeveel kilometers ik nu al gevallen ben!» zei ze hardop. «Ik moet nu zoo ongeveer bij het middelpunt der aarde komen. Laten we eens kijken: dat zou een val zijn van bijna zesduizend vierhonderd K.M., geloof ik» — (want Alice had hierover verschillende dingen in haar schoollessen geleerd en al was dit nu niet zoo'n *heel* goede gelegenheid om eens te laten zien, wat ze zoo al wist, daar er niemand was om naar haar te luisteren, was het toch niet kwaad om die lessen nog eens weer op te zeggen) «ja, dat is zoowat de afstand — maar op wat voor Breedte en wat voor Lengte zou ik nu wel zijn?» (Alice had er geen helder begrip van wat Breedte of Lengte was, maar het schenen haar zulke mooie woorden toe om eens te zeggen).

Even daarna begon ze weer. «Ik zou wel eens willen weten of ik zoo maar recht *door* de aarde zal heenvallen! Hoe leuk zal het zijn bij menschen uit te komen, die met 't hoofd naar beneden loopen! De Anti-joden, geloof ik» — (ze was maar blij, dat er op dat oogenblik niemand naar haar luisterde, daar het haar niet precies het rechte woord toescheen) — «maar ik zal hun moeten vragen, hoe hun land heet. Och, dame, is dit Nieuw-Zeeland of Nieuw-Holland?» (en ze probeerde onder het spreken een reverence te maken — verbeeld je, *een reverence maken* als je door de lucht rolt! Zou jij het kunnen?) «En wat zal ze me voor een dom meisje houden! Neen, neen, dat kan ik niet vragen. Misschien zal ik den naam wel ergens geschreven zien».

Al lager en lager en lager! Er viel niets anders voor haar te doen en dus begon Alice al gauw weer te praten. «Dina zal me van avond erg missen, denk ik!» (Dina was de kat). «Ik hoop, dat ze er aan de thee aan zullen denken haar een schoteltje melk te geven. Dina, lieveling, ik wou, dat je hier bij me was! Ik vrees, dat er geen muizen in de lucht zijn, doch je zou misschien een vleermuis kunnen vangen en die heeft veel